

FÉNYUGRÓ

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. Egyes szám 20 fillér. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Klotildfalva, utolsó pósta Piliscsaba, Pestmegye.

Krisztus a mi igazságunk.

„Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltáságul . . .”
I. Kor. 1, 30.

A ki még nem semmisült meg, az bűnben él a maga kívánságai szerint. Igyekezhetik a ő-embert adományokkal és tehetségekkel felékesíteni és sikerülhet is némi eredményt elérnie, ami ideig-óráig kielégítheti. De jaj annak! Jézus Krisztus csak azok számára adatott igazságul, akiknek maguknak nincs igazságuk, akik minden cselekedetük és küzdelmük felett pálcát törtek. Előtte mindnyájan bűnösök vagyunk; „mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Róm. 3, 23.), „egy test sem igazul meg ő előtte.” Ha minket Isten kegyelme gyermekkorunktól fogva a durva bűnöktől és terhektől meg is őrzött, ugyanúgy szükségünk van a Megfeszítettre, mint egy paráznának, vagy egy iszákosnak.

Az istentelenekért halt meg Krisztus, de nézzük meg magunkat is isteni világosságban, akkor mi is a kárhozat ítélete alá esünk az istentelennel. Az Úr győzedelmeskedik felettünk és mi dicsérjük Őt.

De akkor a világ is le van győzve számunkra. Aki nem szabadult meg a bűneitől és a multjától, az vereség nélkül egy utat sem tud megjárni sem a házban, sem a családban, sem üzletben, sem társaságban. Mi nem győzhetünk addig, amíg bennünk nincs minden legyőzve és mi le nem borulunk a Megfeszített lábához.

„Bízzatok, én meggyőztem a világot.” Jézus szava mondja neked, hogy az a világ, amiben te élsz legyőzött, amíg a hitben maradsz János apostol szerint: „A mi hitünk győzelem, mely legyőzte a világot.” A te hited megtart abban a helyzetben, amelybe a megfeszített Krisztus téged hozott és csak arról van szó, hogy az Úr az Ő győzelmét benned mindig mélyebbre vigye, téged mindig jobban legyőzzön, hogy a világ is legyőzessék számodra. Stockmayer.

Rövid prédikáció.

Egy összejövetel után a szónok az ajtón kilépve az állomásra sietett, hogy még az utolsó vonatot elérje, amely az övéihez vigye. Egy férfi szaladt utána és elfulladó lélegzettel kérdezte: „Beszélhetnék önnel Uram csak egy percig? Nagyon aggódom a lelkem üdvéért.” „Nagyon sajnálom” — volt a felelet — „de nem maradhatok. A vonatom már itt van és három perc múlva indul. Ez az utolsó vonat ma és feltétlenül haza kell mennem. De figyeljen ide: olvassa el otthon Ésaías 53:6-ot. Kétszer találkozik majd ebben a részben a „mindnyájan” szóval. Csatlakozzék először az elsőhöz, azután a másodikhoz, akkor üdvösségre jut és megmenekül. Jó északát.”

Zavarodottan nézett a kérdező az elrobogó vonat után. Amikor azután magához tért meglepetéséből így szólt: „Meg kell néznem, hogy mi van ott Ésaías könyvében!” Otthon felnyitotta a Bibliáját és olvasta: „M i n d n y á j a n, mint juhok eltévelyedtünk, . . . de az Ú r m i n d n y á j u n k vétkét Ő reá veté.”

„Csatlakozzék az első — mindnyájan”-hoz, mondotta. Igen mimindnyájan eltévelyedtünk, valóban ezekhez tartozom én is. A második: „az Ú r m i n d n y á j u n k vétkét Ő reá veté.” Ő reá? Ő — ez az Ú r Jézus Krisztus. Megvan! Tehát az én bűnömet is Ő rá vetette Isten. Igen ez az üdvösség, megmenekültem, szabadabb lettem és kegyelmet nyertem.”

Isten Szent-Lelke elkészítette ezt a lelket a fénysugár befogadására. Ennek a kereső léleknek elég volt ez a rövid recept, hogy békességre jusson. Ettől az estétől kezdve megnyugtatt, lecsendesedett lélekkel és hálával telt szívvel örülhetett Krisztusnak, az Ő Megváltójának.

—XX—

Költség.

Két katona beszélgetett az Ú r Jézus szolgálatában eltöltött életéről. egyik így szólt: „Nem is tudom mondani, hogy mi lett az Ú r Jézus az én számomra, amióta megismerkedtem. Kívánom neked, hogy a te szíved is fel legyen írva a mennyei Király seregének névjegyzékében.” „Gondolkozom rajta” — felelt a másik — „de sokat kellene feláldoznom és ezért számot vetek a költségekkel.”

Egy tiszt arra ment, meghallgatni az utolsó megjegyzést és a beszélgető vállára téve a kezét barátságosan szólt: „Fiatal Barátom, arról beszélj, hogy számot vet azokkal a költségekkel, melyekkel Krisztus követésére jár. De vajjon számot vetett-e azokkal a költségekkel amelyekkel az jár, ha nem követi az Ú r Jézust?”

A fiatal katonának napokig a fülében csengett ez a kérdés. Nem tudott megnyugodni végül máshol, mint az Ú r Jézus lábainál.

—XX—

A legmagasabb hely.

Egy francia tábornok fárasztó úton vezette csapatját. Útközben többször figyelmeztette az embereit, hogy ne kíméljék a fáradságot. Az egyik katona megszólalt: „Könnyű a tábornok Úrnak, szép lovon ül, de mi szegény ördögök gyalogolunk.” A tábornok azonnal leszállt a lórol és felajánlotta a közkatonának a saját lovát. A katona semmi áron nem akart elfogadni, de a tábornok kényszerítette őt, hogy engedelmeskedjék. Alighogy felült a lóra, lövést kapott és holtan rogyott le. Ekkor így szólt a tábornok: „Látjátok, a legmagasabb hely mindig a legveszedelmesebb. Amint ezt kimondta újra lóra ülve.”

—XX—

Terméketlen fügefa.

„Vágd ki!“ szól az Úr ekképen,
 „Mért foglalja a helyet?
 Más fa hadd legyen helyében,
 Itt a kertben nem lehet
 Terméketlen fügefa!“

Megkapálom, megtrágyázom,
 Gondosan körülnyesem,
 Téli fagyba' hogy ne fázzon,
 Béfödöm hűségesen
 Terméketlen fügefát.“

„Még egy évig“ esd a Kertész,
 „Hagyjuk élni ezt a fát,
 Jó szived ha ennyit elnéz,
 Tán nem is lesz majd tovább
 Terméketlen fügefa.“

„Kedvedért hát“, szól a Gazda,
 „Még egy évig itt marad,
 De kivágom mint a gatz, ha
 Még gyümölcsöt úgy sem ad
 Terméketlen fügefa.“

Még egy évig, — vedd eszedbe, —
 Gondoz, ápol Jézusod,
 Sha gyümölcsöt nem teremsz te,
 Hogy mi vár rád, jól tudod,
 Terméketlen fügefa!

Vargha Gyuláné.

 A B I B L I A K Ö N Y V E I

A történeti könyveket tekintve Ruth könyve a Biblia legkisebb könyve. Épen ezért szokták Ruth könyvecskéjének is nevezni. Nemcsak rövidsége miatt illik rá ez az elnevezés, hanem azért is, mert nincsen szó benne nagyszabású történeti eseményekről, országnak, világnak vagy valami nagyszabású történelmi egyéniségnek dolgáról. Családi keretek között mozog az egész, idilikus elbeszélés a birák zord korszakából. Ruth, a megözvegyült fiatal moabita, tehát pogány asszony, megható módon ragaszkodik az ő izraelita anyósához és az ő Istenéhez (1: 16—17.). Hűsége feltűnik egy jómódú betlehemi férfiúnak Boáznak s jutalma egy áldott házasság lesz. A könyvnek mélyebb lelki jelentőséget ad mégis az, hogy egy lelki oázist mutat be a biráknak egyébként zord s annyi tisztátalansággal, bűnnel fertőzött korában. Az Újtestamentom ismerője arra az Igére

gondol: „elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon.“ Igen, ez már akkor is lehetséges volt. Ám még jobban is kibontakozik a „könyvecske“ bibliai jelentősége, amikor megtudjuk, hogy Ruth és Boáz házasságából származik Dávid nagyapja s így sok nemzedékkal később Jézus is. Ha a könyv Dávid korában íródott is, meglepő benne a missziói gondolat: Izrael Istenének hódító ereje, amely Ruthnál megnyilvánul s viszont az irzaeliták előzékenysége, amellyel őt minden további nélkül felveszik a gyülekezetbe. Mily drága ez nekünk nem zsidókból lett keresztyéneknek, hogy Jézus családjában szerepel a moabita Ruth s hogy az ő történetével kapcsolatban szerepel először a Bibliában, mint az események szintere az Úr Jézus születésénél fogva nekünk oly kedves Betlehem! (Luk. 2: 10.)

G. A.

Ünnepek után.

A nagyhét első óráiban írom e sorokat, de az embereket már hallom beszélni arról, hogy mit fognak tenni az ünnepek után... Volna azonban egy igen fontos dolog, amiről nem tervezik ezt az emberek, pedig ezt igazán csak az ünnepek után lehet megtenni. És ez: az ünnepekben vett áldások összegyűjtése.

Milyen szépen kifejezésre jut az ádventben és a böjltben az a gondolat, hogy szükség van az ünnepekhez való előkészülésre. Ám a leggondosabb előkészülés sem pótolhatja azt, aminek ünnepek után, az ünnepek nyomán kell megtörténnie. Először — Párizsban hallottam, hogy ott az egyik gyülekezetben az volt a szokás, hogy a hívek elé nemcsak pénzgyűjtő perselyt raktak, hanem cédulagyűjtő fehér perselyt is, amelyben kiki beszámolt az igehirdetésből vett egy-egy áldásáról.

Régebbi időben szokás volt a vasárnapartó családokban megtárgyalni, hogy miről volt szó a templomban. Ha ez áldással járhatott, mennyivel inkább járhatna azzal e szokásnak felelevenítése azzal a bővítéssel, hogy nemcsak azt bizonyíthatnánk, hogy odafigyeltünk a prédikációra, hanem arról számolnánk be, mi ragadott meg bennünket. Igaz, hogy ehhez megfelelően vezetett családi élet kell, mert ha kevés hely van manapság, ahol rendszeres beszélgetést lehet folytatni a hallott igehirdetésről, még kevesebb olyan, ahol beszélgetni lehet arról, hogy „én ezt az áldást vettem; hát te milyen áldást vettél.“

Pedig mily szükségük van a vett áldásoknak arra, hogy megállapítsuk őket! S milyen megsokszorozó erővel hathat rájuk a róluk való beszélgetés. Bizonyos,

hogy az első keresztyén gyülekezetek ismerték az áldások biztosításának és sokszorosításának módját; s hova-tovább a mai korunkban is az ébredő lelki élet nyomán mind több helyen fogják igénybe venni azt. Nincs messze talán már az idő, mikor nem lesz feltűnő, hogy egy lelkész, vagy egy egyesület összegyűjti nyáját az ünnepek után s ki-ki beleteszi maga céduláját az áldások gyűjtő perselyébe.

Mintha már látnám is, hogy telik a persely s olvashatnám néhány céduláját: „Nekem még sohasem volt ilyen boldog nagypénztetem. Megértettem, hogy az Úr Jézus az Ő váltságát elfogadó lelkék után szomjuhozik.“ „Nem reméltem semmi áldást az ünnepektől. Egészen kétségbe voltam esve a lelki életem felett s huszonnégy óráig délután valakinek beszéltem róla s megvigasztalt. Jézus él s hálát adom magamat egészen, akkor nem én élek többé, hanem (én)bennem!“

Galata 2:20. Jakab 1:21—22

Gáncs Alad.

Gondolatok.

A kis kísértések sokkal ártalmasabbak az ember számára, mint a nagyok, mert ez ellen védekezik az ember, de a kis vétkekre nem ügyel és nem tartja helytelennek.

A kölnieknek mondta Taule János, a strassburgi híres prédikátor: „Sem a szép dómotok, sem az arany kapuitok, sem a szép harangok szó nem fog néktek használni, ha Isten kegyelmére különben nem törekedtek.“

 KÜLMISSZIÓ

„... az ebek is esznek
a morzsalékokból...“

Egyszer Moffat misszionárius Kapföldről Namába utazott és egy gazdag bur farmjában szállt meg, akinek sok hottentotta rabszolgája volt. A bur kérte a misszionáriust, hogy tartsa meg az esti áhitatot és imádkozzék velük. Az egész család: a bur, a felesége, a fiai és leányai az asztal körül ültek. Már a Bibliát és az énekeskönyveket is behozták, de a misszionárius még nem kezdte meg az áhitatot. — „Hol vannak a szolgák és a szorgálók“ — kérdezte. A bur nem akart hinni a füleinek. „Kikre gondolsz?“ — kérdezte. „A hottentottákra. — Hisz olyan sokat láttam a farmodon.“ „Mit? A hottentottákra gondolsz? Akkor menj ki a hegyekbe és hívd össze a páviánokat is ha ilyen összejövettel akarsz tartani!“

A misszionárius nem felelt — Énekeltek, imádkoztak és a misszionárius felnyitotta a Bibliáját a kánai asszonynál. A 27. versnél felemelte a hangját és hangsúlyozva olvasta: „Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, amik az ő uroknak asztaláról aláhullanak.“

Az öreg bur megértette a leckét. — Félbeszakította a misszionárius beszédét és így szólt: „Várj Uram egy kicsit, behivatom a hottentottáidat.“ A parancs elhangzott és a feketék bejöttek. Sokan közülök először hallották prédikátornak a hangját. A prédikáció végeztével így szólt az öreg bur: „Uram, te egy kemény kalapáccsal, egy kemény szívet zúztál össze.“

Moffat évek múlva került vissza erre a helyre. Amikor a mezőn egy hottentotta asszony meglátta, odaszaladt hozzá, leborúlt előtte és sírva ölelte át a térdait. A misszionárius nem tudta, hogy mit jelent ez. Az asszony eszébe juttatta azt az estét, amit a bur házában töltött. Ő és a férje ott voltak, hallották az Igét és az a szívükbe hatolt. Attól a naptól kezdve keresték és megtalálták Az Ur Jézust. Büneik megbocsáttattak és azóta ők a világ legboldogabb emberei.

—XX—

Két kép Kinából.

1895-ben a schantung-i lázadás alkalmával a misszionáriusok egyik kínai keresztyén segítőjét, „Han Te Wu,-t a földre teperték és összevissza verték és rugdosták. Az arcából és a testéből ömlött a vér. Amikor barátai végre kiszabadították az ellenség kezéből és ápolni kezdték megkérdezték tőle, hogy nagyon szenved-e?

— Szenvedek! De ez semmi ahhoz képest, ahogy az Ur Jézus szenvedett értem!

Hasonlóan beszélt egy fiatal tanítónő a halála előtt, akit 1900-ban a boxerek meggyilkoltak.

— Végy részt a bálványimádásban és szabad vagy — mondták neki.

— Szabad keresztyén vagyok — mondtotta.

Erre levágták egyik kezét. — Ha az Ur Jézus, az én Megváltóm, szenvedhetett értem, miért ne szenvedhetnék én is Ő érte!? — folytatta.

Erre levágták előbb a másik kezét, majd a fejét is.

Ez több, mint győzelem!

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Május 1. Ján. 10: 12—16. I. Pét. 2: 21—25. Ján. 14: 1—6. Ef. 2: 4—10. Akár-hogy tekintsük is az Úr Jézus eljövételét, akár úgy, hogy Szent Lelke által jön hozzánk, s hív bennünket megtérésre, akár úgy, hogy halálunk órájában eljön értünk, hogy átvigyen a halál sötét völgyén, akár úgy, hogy még egyszer visszajön a földre teljes dicsőségben s elragadja magával azokat, akik őt készen várják, minden esetben megáll ez az igazság, hogy az Atyához csak Ő általa juthatunk, mert Ő az út, az igazság és az élet.

Május 2. Zsolt. 25. II. Móz. 14: 5—18. Fáraó még az utolsó nagy csapásból sem okult. Szívét újra megkeményíté, s mikor Izrael népe már kivonul. utána indul hadseregével. De az Úr hosszútűrésének is vége. Az Úr ellenségeinek most már pusztulniuk kell, az Úr népének pedig megszabadulnia. Az Úr népének azóta is, minden időben meg kellett tanulnia, hogy az Úr hadakozik érette. Nem a saját erejével kell küzdenie, hanem az Urra néznie, s hit és bizalom által dicsőítenie az Urat, aki a maga dicsőségét meg tudja mutatni a benne hívőknek szabadítás által, ellenségeinek pedig ítélet által.

Május 3. II. Pét. 1: 1—11. II. Móz. 14: 19—31. Az a felhőoszlop, amelyben az Úr járt az Ő népe előtt, hogy megmutassa nekik az utat, amelyen haladniuk kell, az egyiptombeliek számára sötétséggé vált, amely elzárta előlük az utat, s míg Izrael népe száraz lábbal ment át a tengeren, nekik bele kellett veszniök. Az Úr tegnap és ma és mindörökké ugyanaz, tetőled függ, attól függ, hogy te milyen álláspontot foglalsz el vele szemben, milyen viszonyban vagy vele, hogy a te számodra út és világosság-e az Ő kegyelme és szeretete, vagy pedig sötét felhő-e, amely elzárja előtted az utat, amelyet magad választottál, s amelyen vesztedbe rohansz.

Május 4. II. Pét. 1: 12—21. II. Móz. 15: 1—18. A megszabadított nép ajkán hálaadó ének kel. Látják az Úr kegyelmét, dicsőségét, erejét és hatalmát, látják, hogy Ő az Úr, aki örökkön-örökké uralkodik, s szívök megtelik dicsérettel és hálaadással. Látjuk-e mi is így az Úr dicsőségét, s magasztaljuk-e Őt érte? Bizunk-e benne, hogy vezet bennünket, s ha híven követjük Őt, elérjük a célt, azt a szentséges lakóhelyet, amelyet Ő készítetett számunkra, s elnyerjük a koronát, amely vár a győzedelmesre?

Május 5. II. Pét. 2: 1—11. II. Móz. 15: 20—27. Miriám is egyike azoknak a női alakoknak a Bibliában, akikről láthatjuk, hogy nők is lehetnek proféták, vagyis az Isten igéjének hirdetői. Mára vízének története pedig azt mutatja, hogy az Úr a keserűt is édessé tudja változtatni, hogy ha mi azt vetjük bele a mi szívünknek vagy életviszonyainknak keserűségébe, amit Ő-tőle nyerünk. A hitnek, a bizalomnak, a csendességnek képe az a darab fa. Ezek édesítik meg a keserűségeket. S a keserűség, a nehézség sem tart örökké. Az Úr a legnehezebb úton is ad Élimeket, ahol friss források és hűs pálmafák várnak a fáradt vándorokra.

Május 6. II. Pét. 3. II. Móz. 16: 1—10. Izrael népe, dacára, hogy oly nagy mértékben tapasztalta Isten megsegítő kegyelmét, még sem tanulta meg az Urban való teljes bizalmat. Csak nem régen hangzott el ajkáról a magasztaló ének a szabadításért, s máris zúgolódik. Ugy tetszik, mintha az emberi vezetők ellen zúgolódnának, pedig igazában az Ur ellen zúgolódnak, mert hiszen Mózes és Aront Ő állította oda arra a helyre, ahol állanak, Ő tette őket vezetőkké, a saját képviselőivé itt a földön, hogy az irántuk megnyilvánuló bizalom és engedelmesség legyen az ismertető jele annak, hogy őbenne is bíznak, neki is engedelmeskednek.

Május 7. I. Ján. 1. És. 40: 26—31. Ezek az ígék már nagyon sok megfáradt, elcsüggedt léleknek nyújtottak biztatást, erősítést. S ha te is olyan lelkiállapotban volnál, hogy szükséged volna ezekre, tedd magadévá ezeket az ígéket. Első dolgod, hogy fölemeld szemeidet a magasba. Ne magadra és nyomorúságaidra nézz, ne körülményeidre, ne is az emberekre, hanem az erős és hatalmas Istenre, aki a mindenség Ura, s aki előtt azért a te útaid, a te dolgaid is nyilvánvalók, s Ő azokat számon tartja, törődik velök. S aztán fogadd el hittel mindazt, amit a 28—31. vers mond, s tapasztalni is fogod azoknak valóságát.

Május 8. Ján. 16: 16—23. I. Pét. 2: 11—20. Ján. 12: 20—26. I. Ján. 4: 9—14. Istennek lelki törvénye nem borítja föl a földi törvényt, hanem inkább betölti. A jó keresztyénnek jó hazafinak, jó állampolgárnak, jó hivatalnoknak, jó családtagnak is kell lennie. Akit Isten a földi életben szolgálai állásba hívott el, szolgáljon hűbösen földi urainak. S mindezt nem kény-

szerből, nem kedvetlenül, hanem örömmel és háládatos szívvvel, mert Isten gyermeke szabad, de nem a kötelességektől, hanem a büntől. Ennélfogva bármilyen földi helyzetben megállja a helyét, s örvendő és háládatos még akkor is, ha szenvedni kell.

Május 9. Zsolt. 27. II. Móz. 16: 11—21. Az Ur kész az Ő engedetlen, hálátlan, zúgolódó népét is táplálni, és pedig égből alaküldött eledellel, az igével is. Reggel kell szednünk, mikor lelkünk még nincs tele a hétköznapi földi élet benyomásaival, mert akkor sokkal fogékonyabb az ige iránt: később, napközben már elolvad, meggyengül az ige hatása a lélekre. Aki reggelenként rendszeresen megtartja a maga csendes óráját, az napközben is jobban tudja tartani az Urral való összeköttetést s könnyebben belénövekedik ennek a parancsnak a megvalósításába: „Szüntelen imádkozzatok!” (I. Thess. 5: 17.)

Május 10. I. Ján. 2: 1—11. II. Móz. 17: 1—7. Izrael népének hálátlansága és zúgolódása, még Mózes is bűnbe viszi. Elveszti türelmét, szelidségét, s fölkerekedik benne a régi Mózes, aki valamikor fölgerjedésében megölte az egyiptomi férfit. (II. Móz. 2: 11—12.) Pedig az Ur most is kész a segítséggel, s Mózesnek is meg kell szegyenülnie meg gondolatlan haragja és kishitúsége miatt. De nem csak megszegyenülnie, hanem bűnhődni is kell érte. (IV. Móz. 20: 12—13.) Mert akiket az Ur nagy feladatra hívott el, azoktól nagy hitet is kíván, hogy példa gyanánt járjanak azok előtt, akiknek vezetése reájok van bízva.

Május 11. I. Ján. 2: 12—17. II. Móz. 17: 8—16. Milyen más oldaláról látjuk itt Mózeset. Az Ur megújuló kegyelme által a kishitúségből kiemelkedve, milyen kitartó hittel tud imádkozni Izrael győzelméért. Imádsága valóságos küzdés és tusakodás, amelynek vége győzelem. Az Ur itt mindnyájunk elé szemlélhetőleg állítja oda, hogy a hitből fakadó buzgó, kitartó imádság milyen győzedelmes fegyver. Bár forgatná Isten népe jobban ezt a fegyvert!

Május 12. I. Ján. 2: 18—29. II. Móz. 19: 1—15. Az egész föld az Uré, Ő rendelkezik fölötte. De azért az Ő népe, amely megértette hió szavát és hozzá tért, különösképen is az övé. Ez a nép az, amely az Urnak van szentelve, amely az Ő rendelkezésére áll. De ettől a néptől aztán sokat is kíván az Ur! Engedelmisséget, hűséget, szentséget. Azért mondja az Ur Jézus, hogy aki tornyot akar építeni, számítsa meg a költséget, hogy van-e, amivel elvégezze. Aki életét az Urnak szenteli, az vessen számot avval, hogy mi ennek a

folytatása. De vessen számot avval is, hogy a megszentelődést nem a maga erejéből kell véghez vinnie, hanem hit által fogadni el az Ur kezéből.

Május 13. I. Ján. 3: 1—12. II. Móz. 19: 16—25. Az Ótestamentumban teljes félelmetességében látjuk az Ur szentségét, amely nem tőr meg a maga közelében semmi tisztátalant, semmi szentségtelent. S mint ahogy Izrael népe nem törhetett előre, hogy az Urat lássa, úgy mi sem juthatnánk közelébe, ha Jézus az ő áldozata által szét nem szakította volna a szenthely kárpitját, s útát nem nyitott volna előttünk, amelyen által bizodalommal járulhatunk a kegyelemnek királyi székéhez. (Zsid. 4, 14—16. Zsid. 10, 19—22.)

Május 14. I. Ján. 3, 13—18. Zsolt. 98. Az Ur eljön megítélni a földet igazsággal és méltányossággal. Ha csak ennyit tudnánk, mindnyájunknak rettegni kellene, mert ki állhatna meg az Ur igazsága előtt? De az Ur megemlékezik az Ő kegyelméről és hűségéről is. Kegyelmeről mindazok iránt, akik ezt a kegyelmet földi életökben elfogadták, akik a golgothai áldozatban találtak meg bűneik bocsánatát és lelköknek békességét. S akikkel így megkötötte a szövetséget, azokhoz hű marad, azoknak nem kell félniök az itéletől, hanem már most háláneket zengedezhetnek a szabadításért.

Május 15. Ján. 16, 5—15. Jak. 1, 16—21. Ján. 6, 60—69. II. Tim. 2, 8—13. Minden jó adomány és tökéletes ajándék onnan felülről való. Sok ember ezt úgy szeretné értelmezni, hogy jó adomány csak az, ami az ő szájaize szerint való, s ennélfogva Istennek legdrágább ajándékait, amelyek nem az ő értelméhez vannak szabva, hanem Isten bölcsességéhez, nem fogadja el. Így hallgatod és fogadod-e be te az igét?

Május 16. Zsolt. 29. II. Móz. 20, 1—20. Mikor az Ur Jézustól egy írástudó azt kérdezte, hogy melyik a legnagyobb parancsolat, Jézus azt felelte: Szeresd a te Urdat Istenedet. A második pedig: Szeresd felebarátodat. (Márk 12: 28—31.) S valóban, ha megvizsgáljuk a Sinai hegyen kiadott tíz parancsolatot, látjuk, hogy azoknak összege ebben a kettőben foglalatik. Aki teljes szívéből szereti Isten, az megtartja a négy első parancsolatot, aki úgy szereti felebarátját, mint önmagát, az megtartja a többi hatot is. S Isten szeretete és felebarátaink szeretete az Újtestamentumi emberre is kötelező s Jézus által lehetséges, sőt könnyű és természetes is.

Vargha Gyuláné.